

פרשת וארא

"ולא שמעו אל משה מקוצר רוח ומעבודה קשה"

"העצמות היבשות שמעו דבר ה'"

ונסיים בהוראה נפלאה בעבודת השם שיש ללמוד...מנבואת יחזקאל על דבר העצמות היבשות:

בנבואה זו מספר יחזקאל הנביא: "היתה עלי יד ה' . . וינחני בתוך הבקעה והיא מלאה עצמות והעבירני עליהם סביב סביב והנה רבות מאד על פני הבקעה והנה יבשות מאד . . ויאמר אלי בן אדם . . הנבא על העצמות האלה ואמרת אליהם העצמות היבשות שמעו דבר ה'".

ומכאן למדים הוראה נפלאה בנוגע לעבודה דהפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה. ובהקדמה:

ישנם הטוענים שאין כל תועלת בהפצת התורה והמעיינות חוצה ביחס ליהודים שנמצאים ב"חוצה", במעמד ומצב שישנו רב בישראל שפסק שהם בבחינת "עצמות היבשות" (ללא גידים בשר ועור, ועל אחת כמה וכמה ללא רוח חיים' במובן הרוחני; לכל לראש טוענים הם יש להכניסם "בפנים", ולהביאם למעמד ומצב שיהיה להם גידים בשר ועור, עד לרוח חיים, ואז יוכלו ללמד דבר ה'. אבל, הנהגה כזו של פרסום דבר ה' בראש כל חוצות, גם ל"עצמות היבשות" היא הנהגה חדשה, טוענים הם, שלא ראינו אצל אבותינו, ובמילא, מעשה אבותינו בידינו!

על כך יש להשיב להם: "מעשה אבותינו" יש ללמוד מהתורה, החל מתורה שבכתב, שיש בה כ"ד ספרים, ואחד מהם ספר יחזקאל, שבו נכתבה נבואה הנ"ל, המורה ומאירה את דרך התורה והיהדות בכגון-דא, כדלקמן.

והענין בזה:

נבואת יחזקאל בכללותה נאמרה "בתוך הגולה"², כלומר, במקום ומצב דגלות בבל, ובפרט נבואה זו "בתוך הבקעה", כלומר, מקום ירוד כו'.

ובקעה זו – מספר יחזקאל הנביא – היתה "מלאה עצמות", עצמות של יהודים "משבט אפרים שיצאו ממצרים לפני הקץ כו"כ, כלומר, יהודים שעשו היפך רצון השם, עד שהגיעו למעמד ומצב שהקב"ה בכבודו ובעצמו זלא רק רב בישראל... מעיד עליהם שהם "עצמות היבשות", ויתרה מזה – "יבשות מאד".

ואף-על-פי-כן – מספר יחזקאל הנביא – "ויאמר אלי בן אדם . . הנבא על העצמות האלה ואמרת אליהם העצמות היבשות שמעו דבר ה'":

הן אמת שאלו הן "העצמות היבשות", "יבשות מאד", שכן, להיותם "תינוקות שנשבו", אין להם מושג כלל בעניני יהדות, עד שאינם יודעים אפילו אלי"ף בי"ת – לא רק אלי"ף של יהדות, אלא גם אלי"ף-בי"ת כפשוטו, ובמילא, לא זו בלבד שאין בהם רוח חיים, אלא אין להם אפילו גידים ובשר ועור – אבל אף-על-פי-כן, גם בהיותם במעמד ומצב ד"עצמות היבשות" – אומר הקב"ה: "בן אדם", "א מענשט ביסטוי", יש לך רגש אנושי, ועל כל פנים "בן אדם", כלומר, אביך היה "אדם", "אדמה לעליון" – אזי לך ואמור לעצמות היבשות "שמעו דבר ה'!!

כלומר: עוד לפני שמלבישים אותם בעור ובשר כו' ז"עור ובשר תלבישני"כ, ועל-אחת-כמה-וכמה עוד לפני שמכניסים בהם רוח חיים – בהיותם עדיין במעמד ומצב ד"העצמות היבשות" – צריכים מיד לומר להם דבר ה', "העצמות היבשות שמעו דבר ה'!"

ונקודה נוספת בהוראה דנבואה הנ"ל – "מלאה עצמות . . רבות מאד":

יכול מישהו לחשוב שמספיק לבחור ולברר יהודי אחד מאלו שהם בבחינת "עצמות היבשות" ולומר לו "דבר ה'". ואדרבה – טוען הוא – כאשר עוסקים עם יהודי אחד, יש אפשרות להתעסק עמו באופן פנימי, ובמילא, קיים סיכוי גדול יותר להצלחה בפעולת ההשפעה.

על כך באה ההוראה מנבואה הנ"ל – שהבקעה היתה "מלאה עצמות . . רבות מאד", ואף-על-פי-כן, נצטווה יחזקאל לפעול על כולם ביחד, "הנבא על העצמות ואמרת אליהם העצמות היבשות שמעו דבר ה'", ודוגמתו בעבודה בימינו אלו – לצאת לרחובה של עיר, רחובה של ניו-יורק וכיוצא בזה, ולהכריז: "העצמות היבשות שמעו דבר ה'..."

כל זה – גם בבקעה שאין בה כי-אם "עצמות היבשות" בלבד, כלומר, לא זו בלבד שמכריז "דבר ה'" לייחודים חיים", ובדרך ממילא מגיעים הדברים גם ל"עצמות היבשות", אלא יש לפעול גם במקום שאין בו כי אם "עצמות היבשות" בלבד.

וסיומה של הנבואה – מהוה נתינת-כח והבטחה שכאשר ימלאו את שליחותו של הקב"ה לומר לעצמות היבשות "דבר ה'", בודאי יצליחו להחיות את העצמות היבשות:

בנבואה זו מבטיח הקב"ה – "כה אמר ה' לעצמות האלה הנה אני מביא בכם רוח וחייתם ונתתי עליכם גידים והעליתי עליכם בשר וקרמתי עליכם עור ונתתי בכם רוח וחייתם"^{6*}.

ואכן, כאשר יחזקאל קיים את שליחותו של הקב"ה – נעשה כן בפועל: "ונבאתי כאשר צויתי . . וראיתי והנה עליהם גידים ובשר עלה ויקרם עליהם עור מלמעלה"⁷, עד ש"ותבוא בהם הרוח ויחיו ויעמדו על רגליהם חיל גדול מאד מאד".

וענין זה מהוה, כאמור, נתינת-כח והבטחה שכאשר ממלאים את שליחותו של הקב"ה לומר "דבר ה'" לעצמות היבשות, על-ידי הפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה, עד לחוצה שאין חוצה הימנו – אזי מצליחים להחיות את העצמות היבשות, עד שמעמידים מהם "חיל גדול מאד מאד".

וביחד עימהם – הולכים לקבל פני משיח צדקנו, וכולם יחדיו באים לארצנו הקדושה – "והבאתי אתכם אל אדמת ישראל . . והנחתי אתכם על אדמתכם"⁸,

'ש"פ אחרי, ת"מ ה'תשמ"ו ח"ב ע' 200 '

1. לז, א-ד.

2. יחזקאל א, א.

3. פרש"י עה"פ מסנהדין צב, ב.

4. של"ה כ, ב. רסח, ב. שא, ב. ובכ"מ.

5. איוב י, יא.

6* יחזקאל לז, ה-ו.

7 שם, ז-ח.

8 שם, יב-יד.

